

Ud fra Drammen

1.
Ud fra Drammen vi monne sejle,
vi skulle gå til Engeland;
med vort skib Karen Sophie,
kommet ud af Edmundshavn;
vi vare alle lystig og glade,
vores anker at indhale,
siden løftet vi anker op,
hejsede mærssejl i højen top, højen top.
2.
Da vi under sejl vare komne,
råbte vi med frisk hurra;
styrmand stod med flasken i hånden,
vi drak skål, og skål var bragt;
lader os se, hvor raske vi ere,
vores skib at manøvrere,
siden vi inden aftenen
kan spadsere hjem igen.
3.
Da vi skulle se os tilbage,
så vi vores kærester;
Gud ved, om vi ser dem mere,
tårerne på kinden randt;
da det var vor største glæde,
at vi med dem måtte leve;
siden måtte da enhver savne dem,
som han har kær, han har kær.
4.
Thi ville vi ikke mere tænke
på vore skønne er;
thi det kan vort sindet krænke,
som raske sjømænd er;
vi ville sætte os ned at skrive brev,
som lodsens dem skal give,
før vi bort fra eder går,
bølgen blå, bølgen blå.
5.
Al vores glæde har nu endet,
ud i Drammen denne gang;
hvo som vil sig ret betænke,
må vist tiden falde lang;
thi vi ser jo intet andet,
end som himmelen og vandet;
landet os af sigte er,
storm og regn gør os besvær, os besvær.
6.
Vi kunne jo med sandhed sige,
vores hovedrejse fra land;
elleve dage vare forgangne,
da ankrede vi udi Engeland;
med vor ladning at aflevere,
og vor regning at klarere,
tog så barlast ind igen,
vi skulle gå ad Norge hen, Norge hen.
7.
Ud fra Plymouth vi da sejlte,
med en vind ud af sydvest;
som vi alle stod der og bejlte,
styrede vi som vi kunne bedst;
og på dækket alting klarte,
og til rette alting satte;
sejlte så Kanalen i nord,
skibet løb med ti miles fart, ti miles fart.
8.
Skibet slængrede jo så stærkt,
tog så til at blive læk;
hvorpå vi straks opvakte vare,
for at pumpe alle mand;
vores pumper uklar blive,
så de intet vand kan give,
hvorpå vi da straks på stand,
måtte gå at øse vand, øse vand.
9.
Ud af lugen vi da måtte,
øse vand den hele nat;
da vi ikke læns kunne holde,
bleve vi til sidst forsagt;
da vi var i stor livsfare,
og vi uden redning vare,
lykkelig vi kom på land,
skønt vor båd var fuld af vand, fuld af vand.
10.
Hvad som søen ej spolerte,
dette hollandskt du oplæste;
løb at stjæle hvad vi fandt,
det blev bragt på Amorsland, Amorsland.